

# Ohi on – milllaiset olivat sähköiset kirjoitukset?

Syksyn suurin koitos on abien osalta nyt ohi. Ylioppilaskirjoitukset aiheuttavat lähes aina vatsanväännteitä ja stressiperäistä hiustenlähtöä, mutta tänä vuonna niihin liittyi vielä yksi uusi jännitysmomentti: sähköisyys.

Ylioppilastutkintolautakunnan (YTL) kaavailema kirjoitusten siirtyminen paperilta digiaikaan tapahtuu vaiheittain. Ensimmäisenä sähköistyivät maantiede, filosofia ja saksa, vuosina 2017 ja 2018 kielet, humanistiset aineet sekä luonnontieteet ja viimeisenä matematiikka keväällä 2019. Tänä syksynä aloittaneet, uutta opetussuunnitelmaa noudattavat opiskelijat tulevat suorittamaan kaikkien aineiden kokeet tietokoneella.

Mutta mitä mieltä nykyiset abiturientit ovat ensimmäisistä sähköisistä kirjoituksista? Aihe jakaa opiskelijat melko selkeästi kahteen leiriin, puolesta ja vastaan – itse sijoitun ensimmäiseen. Mielestäni sähköiset kirjoitukset ovat lähtökohtaisesti hyvä idea, sillä tietokoneella kirjoittaminen on huomattavasti nopeampaa kuin lyijykynällä konseptipaperille äheltäminen, ja vastauksiaan voi muokata helposti kokeen aikana lisäämällä ja poistamalla kohtia. Tämän takia sähköisyys sopii erityisesti niihin aineisiin, joissa kirjoitetaan pitkiä esseitä, esimerkiksi äidinkieleen. Sähköisyys myös mahdollistaa uudenlaisten aineistojen käytön: esimerkiksi maantieteessä on jatkossa vanhojen tuttujen karttojen ja diagrammien lisäksi tarjolla videoita analysoitavaksi.

*Tietokoneella kirjoittaminen on huomattavasti nopeampaa kuin lyijykynällä konseptipaperille äheltäminen.*

Aineistopohjaisuus voi toisaalta olla ongelma, kuten tämän syksyn maantieteen kokeessa. Kun aineistoa on helppo lisätä mukaan, syntyy helposti ylilyönnejä: YTL, miten kokelas ehtii tekemään kuudessa tunnissa kokeen, jonka yhdeksästä tehtävästä kahdeksassa on useamman tiedoston verran analysoitavaa? Vaikka itse koe olikin melkoinen farssi, ei sen lukuisia puutteita voi pistää vain sähköisyyden syyksi. Monet kirjoittajat kokivat Abitti-järjestelmän käytön kuitenkin hankalaksi viime keväänä ja tänä syksynä järjestetyistä harjoitusylppäreistä huolimatta. Kirkkaan näytön tuijottaminen aiheutti päänsärkyä, ja pelotti, että joku vessaan menijä kompastuu kaapeleihin lattialla ja vaivalla työstetty essee Borneon kääpiönorsuista tai emotivismista katoaa bittiavaruuteen.

Maantieteen koe sai murskapalautetta, mutta filosofian ja saksan kirjoittajat vaikuttivat tyytyväisiltä. Omien ja muilta abeilta kuulustelemieni kokemusten pohjalta voin sanoa, että digikirjoituksissa on potentiaalia, mutta järjestelyissä on vielä ehdottomasti hiomista. Otetaan esimerkiksi auditorion lattialla kilometrikaupalla kiemurrellut johtosotku – miksi antaa jokaiselle kokelaalle oma *kiinteä nettikaapeli* vuonna 2016, kun kaikki muu on langatonta? Jos järjestelmä on jo käyttöön otettaessa vanhentunut, se tulee olemaan parissa vuodessa suorastaan kivikautinen. Olisi taloudellisempaa tehdä koeympäristö, jonka kehittäminen olisi helppoa ja nopeaa; pyörääkään ei tarvitsisi heti keksiä uudestaan.

*Hyvä arvosana saattoi jäädä haaveeksi siksi, että kokelaalla meni liikaa aikaa ja energiaa sen pähkäilemiseen, mistä löytyy Tallenna-nappi.*

Myös opiskelijoiden tietotekniikkataitoja on parannettava. Ainakin Järvenpään lukiossa maantieteen kursseilla treenataan eri ohjelmien käyttöä monipuolisesti, mutta joissakin lukioissa hyvä arvosana saattoi jäädä haaveeksi siksi, että kokelaalla meni liikaa aikaa ja energiaa sen pähkäilemiseen, mistä löytyy *Tallenna-nappi*. Toki oma kiinnostus ja

harrastuneisuus vaikuttavat kunkin kirjoittajan taitoihin, mutta näin erilaiset lähtökohdat tekevät kokelaista eriarvoisia. Toivottavasti tulevaisuudessa koejärjestelmä on toimivampi ja sen käyttäjät harjaantuneempia.

*Nappaa vinkit tuleviin ylioppilaskirjoituksiin täältä!*

Alunperin kirjoittanut Vilhelmiina Virtanen